

WAT HEB IK ERAAN?

Pas gaf ik een college technofilosofie. Veel leerlingen hadden vooraf gevraagd: “leuk, maar wat heb ik eraan?” Ze bedoelden dat letterlijk: wat heb ik eraan voor mijn opleiding of beroep dat ik later ga uitoefenen?

Ik vertelde ze dat ik dat een slechte vraag vond. Kijk, zei ik betweterig, de eerste publieke scholen hadden helemaal niet tot doel om leerlingen een beroep te leren. Je had namelijk helemaal geen vaardigheden nodig als mijnwerker of fabrieksarbeider. Publieke scholen waren er om leerlingen kennis te laten maken met kunst, religie en literatuur. Om ze te verheffen. Maar, ergens is het zwaartepunt verschoven van verheffen naar klaarstomen. Onderwijs als aanvoerroute van vers vlees voor concurrerende economieën.

Jullie denken, zei ik, misschien dat je op school voorbereid wordt op de toekomst. Maar dat is onzin. Dat kan namelijk helemaal niet. De toekomst is geen statisch gegeven! Is het daarom geen goed idee om studenten veel minder in contact brengen met hun toekomst? Weet je wat we anders krijgen? Een toekomst die op het verleden lijkt.

Dus, concreet: weg met: ‘in het eerste jaar al voor De Efteling werken.’ Weg met de docent die ook voor een bedrijf werkt. Weg met gastcolleges. Weg met werkveldadviesraden. Weg met (afstudeer)stages. Weg met échte opdrachtgevers. Weg met authentieke leeromgevingen. Weg ermee! Weg! Dat schept ruimte om studenten af te leveren, die niet voorbereid zijn op de toekomst, maar wél in staat zijn om de toekomst vorm te geven.

Leuk, meneer, zei een student, maar wat heb *ik* eraan?